

شماره ۱۰۰

سال اول

صفحه اول

جامی اداره کننا.

دیر - ناخنین کنایی

تلکرانات و مکاون

باید سوان قیل باشد

فرمن - جمل

هر آناره بیع و فوزی خواهد

ک نزهه غفت شاهی

۱۳۲۶

بیان

این روزنامه فقط نگاهی به حقوق ایرانیان و متور افکار اسلامیان است

بیان بیرونیان را که در زیر باشند بیان میکنند

مشترک نایج این انقلابات هول انگیز استند حکم فرار

میدهیم.

سلیقه ما این بوده و هست که حق المقدور از مجاہد

بالر بابان فسلم دوری حبیه کریم و تقدیم و یا مبارزه

؛ ای یهوده که غالباً بعضی از جایی برای جلب نفع شخصی و

حابت اشخاص به عمل یا تحریکات خارجیه اخراج میکنند

احذر از کنیم

زیرانه ورق پارهه دار اگنجایش درج این کوته مقصده

است و نه موقع کنونی مملکت مقصی سرگرمی پیشگوی

مباحثات بی اساس است.

فافیه سخن بامیک بنت، سعرک آرایی و خود نهانه

را همیزی نمیدیم منظور ما این بنت که برسیله اخبار

فضیلت ادبی تحصیل تحملاتی نموده و مردم را با خوش اخبار

کرد و را نهاد اتفاقی برده باشیم.

جمع کردن لغات مثکل و کلمات معنده نزد

قاموسن اراده بیک معالله برای ابراز فضاحتی

نمیدیم بلکه معصود اصلی از تأسیس یوروزنامه را

جامی اداره کننا.

دیر - ناخنین کنایی

تلکرانات و مکاون

باید سوان قیل باشد

فرمن - جمل

هر آناره بیع و فوزی خواهد

ک نزهه غفت شاهی

بنارخ بیشنه بیم و بیع الادل

بیان

بیان بیوم گردید

بعضی از جاید مرکزی بجهات قوام اسلامیه شماره ۷ اجده

جمل را تقدیم نموده که همان شماره را گرفتار بازدشت

و انصاف مطابع میکردند همان مذایم مبارزه بیکنیم

جواییکه مکلو از سفله بود نمودند.

ما همان شماره را بازیم جواب شعیدات بعد آنها میباشد

وی از زانیکه مکلن است از این شعیدات خلاف حق

او همان ساده لوغان نفوش شد کرد و ناچار مجدد از

مد مقام دفاع و کشیر حققت برآیدم.

متایسه نیک و بد

بدی صفت آن خوبی گذاشت؟

ما در پانات خود افکار عامه را بجهات دعوت

میکنیم انصاف مردان مصف از مخالفات خود و

بعضی از جاید مرکزی درسته قوام اسلامیه و فرازهای

مصدق قرار میدیم.

مالک سخنده ایران را بسایی تحت مملکت افغان

شرب اليودی آنچا و وجدان بعضی از زوینه کانه که امراء

با پیغام فتح میکنند متووجه میکنیم.

ا) ترکز طهران را بقول مارند، و شمردند، در حواب او میگوئیم شماره ۱۲ و ۱۳) جبل را مجدداً آوازت کنید تا خوب شود که جبلیها کیستند، چه میگویند و میق
چه میخواهند

اما بکی مستمر و نه

بیکشت مردمان خانی که اطراف سریلهفت های
را گرفته مشغول دادن نایشی بسته که در باریان شاه
مخلوع داده و بهمه دیده ایم بچنانکه آنها محمد علی صیرزا
را بر فرگار نپرسه جمله کرد ملکت انجامی سوق داشت
اینها بهم میخواهند شاه جوان با امال المصادر شهوت
را فی و خیانت خود کنند و ایران را بکسره تسلیم خواهند
نمایند.

در آن زمان گلستان و آذربایجان و ایلخانیهای
مستمر خواهد اند امر فریزهان صد انگلیس پیدا
کرده جبلیها را مستمر میخوانند.

آنروز دولت مستبد روس بود که خبرت
در باری را رضدا حرار بر فی انگلیز اند امر فر دولت
مرقد انجلیس است که خانهاین در باری و
محرك نیشود.

توپرا فکار جاعت و میداری ملت از خواب غفلت
و جالت داشته و میداریم آنهم ساده نویسی لازم است
نه غلط کویی.

سخن سرافی ما، ذرا ای اهوار کمال است و نخیل جا
و مال فعل آگواه قول با است.

این احتراز ما را بهم تصدیق کرده محل ضعف و
عجز را نخواهند نمود.

ما در گوش جبل با بعض مطیعه و کسر لوازم تحریر و
نقدان و سایل نشر این امر ایق و تحریر این معالات
اقدام کردیم که بهوطنان را بازیابی ساده آنها کنیم
که امر زنگنه ملکت مدجه عال و فرزندان با خلفش بدستور
ایرانی در چشم خیالند.

روانهید اینم که با همچه حالی و در یک پیش موضع شدیدی
 داخل شاجره و منازعه از نهار فضاحت و خود نای
 و بخاری یا افراد که بعضی سبب ترقی فلی خود را از ادو
 بینند و قت بگذرانیم.

اینک با محض حراجی رجوع باصل مقصد میکنیم
او لا یکی از آن جراید محترمه از دولت سوال نموده جبلیها
کیشند، چه میخواهند، چویت آنها پیش،

نصیحت (بصیره از شماره قبل)

که اگر با پنجم مغایبان برآورده و عمر عداون برآید و ساخت خاک از ظلم و جور پاک شود و صحر مغافق سخر زرد و چهل غلاف زرده
و نام احباب بنت و بانک با تو سر برایان پست آید باید و فل آتفاق و سایر اشخاص عاصل آید لذا در کرد چه دیگر جمع شده و
از خود گذشته و جان غیربرکف دست گرفته و تاج مجاهدت بر سر نهاده روشن جهاد بر پیکر نموده باعده و قلیل
میوف مجاهدت آریسته ام و این بجز غواص از برخواسته داشته و بعد از این سیاپ و اواتر کار اعصابی گرده و عاده بر این میوب
نکامل داشته از عبارات فریب دهند، یا همچو، فریب خود رده و از دسته اول طبقه اخوف شموده و مناطقی ملکت
بطرا رسخناهیدی شکریست و بعد بخودن هرچه تصور شو مثل روسا و مردم را گواه گرفته و مثل در راه و دولت پیشیع
جاوه ایران نموده و از قویهای تبلیغات از هر طرف از خوازه سلاطین ایران و جمیع زندگانی دهن با پرس نموده با
ایقانی و این وظایعی و خوابیدن و خوابه و جبل و قناعت کردن بیک مشت طعام و آن خالی بلکه بند و آن اینچه جنگ کشش

این صد اند
گویان بلکه ص
کوشکار دید
تم

قدرتی رجوع
مشغای انصاف
پلیس جنوب
تلکبات خو
بنایه انجلیس
نخت استیلا
فارس، سر
در اصفهان،
در مکانی س
نی شناسند
ماج و نخته ق
برای تشدید
بر بادی مملکه
وطن پرست
مرکزیت برای
هزش بند بازدگا

و بضریت الهیه که
عویت داده که
آواره کان بطری
ناموس نفت گر
وزرا، عاجز از چا
داسته و یک
موی و غیف فرن
(رفه بزر جازم

(برهانگلیس) درینه اش جبر شد
اما جنگلیها نبها دست و عیان بلکه بسیار
خود را نوبنده محترم (با وجود یک ذره انفاس
برای خطوط مدن قیام داشته و دارند باید تمرکز یک عده
و ملن فروش خان از امثال دلو قادمه و قوم
سلطنه را با لاجبار برای اسکات آن نوبنده محترم
نیز نمایند یعنی گلستان هم مثل جنوب و غرب پایه
نقطه مطبع محیطات انگلیس نایع نیات سو، خائن
مرکز باشد.

فیضیدن رؤیت جنگلیها
قدیمی صبر لازم است الاصغر مخصوصه با وفاها
آن در محترم مثل بالآخره او را که رؤیت
خواهد نمود.

در جواب جاید و یگر که نسبتاً رعایت نداشت
خود را خطوط داده موضوع قوام اسلامیه نسبت بی اطلاعی
و درسته از انصاف را باداده و قوام اسلامیه
بنهای معتبر نداشت بلکه دیگران را شرکی اوراند
و ادها اند لیاقت بلکه معجزه برای او ثابت نموده اند
با محابا و دب میگوئیم بدی حضرت! خوبی کدم است

این صد از صد ای روزنامه نگاران است زاده
کویان بلکه صد ای بیره ای انگلیس است که طبع نمایند
کوشکار و دیده

تمرکز طهران خیلی مضمون

قدیمی رجوع بولایات نمایند بعد از قوه مفضلة پشمیمه
مشغای انصاف و دیانت شد جمالت گشته
پیش جنوب و غرب پایت در روزه طهران منته
تلکلات خود را دست داره قراقشان لاید آنها
بنایه انگلیس با بحثت مدبار یان خان تمام ایران را
نمخت استیلای طالان خود آورده اند و فانغرا در
فارس، سردار پسرت درگران، خلائل شاهان
در اصفهان، شیخ خرعل مد عربستان، پهله
در نگابن سایر رجال خان در سایر جاها اند او را
نمی شناسند و غیر از خود سلطانی تصویر نمیگشند
ماج و نخت قدمی ای باز پیچ پیشتر در راهه و چهاره
برای شدیه نفوذ انگلیس با استیلای و ساده تبر را
بر بادی ملکت میازند درین جا آن روزنامه نگار
و ملن پرست و پژوهش رعایت تمرکز را کم رده فریاد
مرکزیت برای رؤیت صفراء فاقع لونهای از این طبق

قرش بلکه بازندگانی با علف از طامت و تریخ و ابهه زاده شده گردیده و از تهمک و توب خونی بدل راه نماده ستاییدت غیره
و بخیرت ایهه که مغارن با تبدیل استبداد به سایر چیزیت بو و تجدید دوره عظمت خوده و جانی در وحی ایله
خودت داده که از هر گوشه از ایران هم سایی آنها نمکور و از هر طرفی حشیم امیدواری بیوی آنها باز و از هر سمت دست ضعفای
آواره کان بطریف آنها دراز و عجاله حوزه گلستان و جوار او را مأمور نموده اند و ملک حربت اموال و
ناموس نفت گلستان را مخوذه داشته و مردوزه که تمام ایران بحق و فاق و خط و غلامی شده به مبتلا ہستند که رؤسائی خبر و
وزرا، عاجز از چاره شده نمی بحثت عالیه این جمعیت زراعت گلستان را تابعه بری که همکن بود و ایقتضت سوت مصون
داشته و یک دشته آب جات باودانی در اینها را تابعجا میکند مقدار بیو و باقی داشت جسته خود بجهه زاده رسانیده و نیاپن
هوی و ضعیف فرقی نهاده که از اطراف ایران بلکه از غیر ایران تحصیل وقت لا ببرت خود را مخصر گلستان میگردند و اگر
(رفه هر جا زرسد تصور از ورنها مسئول است که توجه دراز او کردن چیوانات باکش بلکه قدرت بآن مداره و از این

بالعکن کسیکه ناقه این صفات مدد او را بگویند
این اوصافی را که شردم بیک و بد بجانبها تبرز
داوده میشود.

حال بر جوی عجالات قوام اسلطنه و برادرش
دلویق الدوله کرد و افکار عامه و احساسات جماعت
را اعلم فرار داده سوال میکنیم که:
آیا این در برادر متوقف باین اوصاف حمده
بیشتر باز نگهداورند؟

خود ماهم بک و لیل ساده در جواب خانیان
با حرارت این دودجود محترم اقامه میکنیم.
نأخذ درست هر کسی کی از چند چیز است:
ارت، تجارت، بهبه، انتقال، حقوق آتختا

استخراج و فیضه، بزرخاکی، گنجانگه اگری.
بیهادت خود آن نویسنده گان محترم آقای
قوام اسلطنه از این مأذنه که تحصیل ثروت نکرد
از آسمان هم که برایش بعنوان مائده نازل شد
پس از کجا تحصیل کرد؟

معلوم است از رشوه و خیانت، از زلایی فروش
ایمیزات از مردم دوری ا جانب.

تحقیق اجتماعی

خوب کسی را کویند که با اجابت بر ضد ملکت
ملکت خود پدست نباشد، مزدور اجنب نشود
در امور یکه برخلاف مصالح وطن اینها، وطن اینها
اقدامی نماید، مخالف دیانت و قومیت رفشار میکند
و شوه گیرد، و سرخچ نخیزان و حاصل خیرت کار
کران مظلوم را بعادین مختلف نرماید، زمام هژمری
که در درست گرفت بعد از انصاف و درستی عمل
کند، بخواهش بگانگان بر ضد میافع قومی نسلنم نکرد
اگر جمعی را بهم غافل باشان وید باشان هر ای متفق
گشته ملکه کناره کند، وجودش را می ترقی
دین و دولت دهیا باشد، در اداره کردن هر
کاری اگر از خود باتفاق ظاهر کند آن کفایت دیقت
و حسن اداره اش برای نفع اجابت نباشد
شغل و مقام را برای خدمت بلکه نلت بخواه
ن برای ریاست و تحصیل ثروت بعلاوه تقدیم حکام
شرع و عمل مقررات دینه
خوب کسی را میگویند که مشفع بصفات مذکور
باشد.

که کرایه عمل از ذوق ایگبلان برگزپای تخت سلطنت و دولت است از خفت آنها خودواری به پنجاه تومن رسیده گذاشت
امر و زده از حیث معاش در رفاه و با اینکه بین خل بخاره نمیشود شل بالهای گذشته بجان قیمت بل اضافه نظر با تجایج
داخله بفردش بیشاند و از چندین هزار نقوس از غربا، که بوطه گرسنگی و برهنه کی اداره از ملن شده اند و در حدود
گبلان تقریباً نیمیاری و توجه میباشد و تهیه از ذوقه و لباس و تحصیل ممکن جهت آنها نموده اند آنرا براحت نمکانی نمایند
و در حال سلامت و عزت نفس مساعدت از عالمه نفت دارند که حدود گبلانات بجهه فارج از آن از خلخالات در زیست
و سکابن و مازدان را هم نموده که اسم سرت و چاول محکم است که از مساعدت با آنها و پیش شود و
یا آنکه خالی منافی با برآم عالی آنهاست و باشد تاکی باید خراب شده درست نماه؛ و هلاک شده بدست دشمن یعنی دوت
دروغ گو باشیم که بخوبی میگیریم برای فاسد خود تاییس فادی کند و از پس پرده اخفا، بردن نماید و در ظاهر
تبسم و دلفریب و خنده مصنوعی نماید تا بتواند رشته جات گیفرد یا قدی را قطع کند و یا با گله هر بانی و درستی

الله دله بده، ناصر الملک بده، و نافر ماده،
سپه سالار بده، این الملکت بده، نفره الله دله بده
صارم الله دله بده، هر که با آنها همراه بوده بست
ده، هر که طرفدار آنها است بده، هر که خامنها
ده، هر که با آنها هم عقیده است بده، منکه این
ایرادات را میکنم و این بدینها را برای این شخص
ثابت مینمایم اگر از روی غوض گویم منهم نمیخواسته
که منکه برای من ملت خدمتی نمکرده لیکن خیا
لهم نمکرده اند من صفاتی نمیتوان آنها را در ویف خاصیت
قرار داد اگر برای آنها اثبات بدی کنیم از این نقطه
نظر است که بعد از اینکه خیانت نمکرد چرا میخواست
هم نمودند و وجود خود را عمل قرار دوند.
این برا دو تقدیم هم از کسانی مدد وح است که
خدمت کردن از روی صحبت نه از کسانیکه حدت
نموده خیانت کردن.

و امام اسلامه چه خبر اداره کرد و حسن اداره
بیش نایخ بحال کی بود؟
اشرفتیش ایا بر نفع اجانب بود یا بر خفت این
آیا فعالیت دلیل صحبت است

ساهه: باز هم بنای عمارت و میکه باز هم قول
کامران میرزا بی امیر کبیر باز هم مذر جات شماره
۱۷ جبل که به قلت بخواسته.
این از این پیشنهاد و معابدات مضره را آیا مضا
کردند؟
تکالیف و خواهشات همایان را آیا بخوب
کردند یا خوب؟
اگر نمکرند ادام همایان و هستادشان باشند
که امضاه این با مشهداً در این داده بست و همه هم میدادند
که همین طور است و غیر از این غایت پرسیده:
اگر کردن حرا کردند. دیگرچه تطهیری پنهانی
میکند فخر با سرف و طنخواه و متینکه قادر بخلوکری از
خیانت سایر مقطعار انش نشاند اکنون را میکند
نه امضاه و همراهی.

و قنیکه امضاه کرد خان است و میرف
اما اسم نیز دن از دیگران دلیل صحبت عمل
آنها نمیشود اثبات شئی نمیماده اینکند.
اینکه برای خمودگی حرارت مدفعین آقای
oram اسلامه میگوئیم:oram اسلامه بده، و توق

ساحلی مصنوعی از طرف خصم حقیقی از جنوبی وغیره جمی را جو نماید زمی بی جستی و بی او را کی است که تاکنون از فاده افق
آنها سبوق شده و یا از عکر آنها مطلع شده باشند و ساخت و حفارت آنها را ندانسته و لقب قلب فراموش
کرد و فرق فیما پن دوست و دشمن تاکنون نماده باشد و با آنکه هچه تو هم کنند که این جمیعت خود را حاضر چند
و مذلت آنها نمکرد و از افعال و اعمال آنها چشم پوشید و باشند بلکه همیشه هم خود را رعایت نلامیم و از نشانه
ایم از موش کرده بید که در سال گذشتہ فریب بین اوقات جسته در بار تزار استید از روی میل و اراده و لغت
آنها اختیار آدمیا از روی خواهش و حصر اکار گذاره و حکومتها اعانته از هر یک تقدیم آنها شده و تا درین خوش سهند
رس دیر احت و رفاه باشند فیا للعجب یاد دارم قصیه را که تازمه و ام از پادم نمیرود و اگر در زیر خاک هم
مسور گردم فراموش نمیشود که از دوره استید و اثنا عذ طلم و طغیان در گیلان و مکیدن جمی از طلحانها و معاشرها
از خون مردم فلک زده در دوره میشود مگر اینکه ناموس خود را تقدیم میکردند تا این شیوه از اینها شد - یعنیه دارد

حسن افشار جوئی
تبیانات بنایان
بدل شود و
بزرد بعید
ماشین هر
عزم ابوالقاسم
را بر شهامت
دانشمند
جريدة شرف
بظرفت
نامه نامه روح
آفاقی ام
محمدین مرت
صیمانه مقدم
ابشان رازی
مسئلت داری
جريدة شرفیه
خراسان با
گشته ببریک
ملک خود کریم ف
داقعه در فران
بلدی به درون
الغیر برابری
ایرون کل لو سی

اینک در قسم معاملات خود میگوییم:
قسم حق کویی مانشکی بیک جمیعت است که به محل
ثبات غرم حاضر فرد کاری و دستخلاص ایران و

نجات وطن از بیگانگان است

نه بالیه انجليسی اداره میشوم و نه در فرماندهی مارا
با پول قوام اسلامخانه ناد و ثوق الد وله امطبع و شر
مینهاشیم شارا هم ملاحت نیکنیم که پظرف داراین سخنه
متعاع لفروع دین لی مشتری نیست.

مانیم و گوشه خنگل و خدا کاری برای استخلاص
وطن از بیگانگان شهانیه با حابات از دشمنان
دین و خانین برو و همین عقیده ثابت و مسئول
علیاً شیم بالآخره بکی فرمایم خواهیم شد یا ماجو
میشیم شهاب راحت و طلب علیاً بات دولت بریطا
و همودارانش زندگ میگشند با ملت ایران نحو
شمارا توافق پیدا کرده با و عموم ملت از ترسها
آسوده بیش بیم

حال ناوقت است بدون مراعات یا چکونه
آداب و ترمیت آنچه در دل دار به مولیید و هر
نهی از کماله مگوئید. - آنچه -

از معاملات وارد

آفاقی دیر خنگل. این خود پر و افعی است که
فلاتهاي عاضره ما از اثر رخوت و تمودی آت
که از دریگاهی در عصر ایرانی تولید و خون هبای
و بزرگ کو امی در عروق ماسه و فسرده گشته از این رو
رفته رفته بدلت و فلات خورگشته و مغایری
خود را میسره فرموش کرده ایم.

این است طالبان بر قی ایران از خندی با خطر
در پی ایجاد انتباها بر اینان برآمده و برای بیش

وجود بر قعال و کارکنی را از برای ایران نافع میایم
پس با یه تصدیق کنیم که (سردار و دار و کری) وجود
برای ایران دارای فواید کثیره است.

ای ملت ایران، ای اهلی پاچی تحت، هدی
از روی وقت و بصیرت معاملات نا و من در جا
بعضی از جواب مرکزی را مطالعه و تأمل کنید،
چند این اشخاص چه میگویند، وین اوراقی
که نمیگیرند گردنده برای خلط حقوق شما هست
یا میگفت شخص در باست قوام اسلامخانه؟!!

اگر من باشد دکابرا که نا از آنها مدت
میگشم دشمن شما و ملکت میشند و کارکن بیگانگان
میباشند. بس این نویسنده کان محترم بد مرکز
ایران، در پاچیت مملکت چه میگویند؟!!

اوه که جان خود و اهل دعیا و دیک ایالت
دیسیعی را و فانی وطن کرده به نوع رحمت و
متاعب فوق التصور را تحمل نموده و مینهاشیم که شاید
بالآخره شناسن خانین و طرفداران از از سرمهاد
شناه کو ناه نایم ایا رواست که مورد حق شکنیها
و نهتمها و نسبتهاي بی اساس و ارض گردم.

امروز حق دارید که غنیمت نمایند با اتفاق آن دام فدا
کاری کنند و سلنه مدارید گرفتار یه ولی نا
یا بن مقدار زیم خارجیست که از بعضی اشخاص
معلوم جلوگیری گردد و نکذارید با این صرایح حات
از دشمنان وطن و دین نمایند و حقوق شهاد
نداشی خصوصیت دیگران گشته؟!!

صرف صحیح حاصل میں نہ میںوہ

چشمہ مدرپرندہ

اویسیات

ادل سڑیں بستان رسید

غلغله از جنگل و بستان رسید

کا بکرستی و شیخستان رسید

وزیر این شعر کاشستان رسید

(تازہ بھار) درفت پرندہ
و بک منہ کاشن سردہ

خرمن ماسوفت اگر بر قع عز

کوکب بران بنود گر کے سعد

مان فرمہ بیہم یوں دبو عد

خشم ناشیم بایں فسر و بعد

چند خرامی و تکبر کئے
دولت پارہنہ تصور کئے

شد پھر ملن دستخوش امن آن

را وطن عیب ملن شفیان

وا اسما حسن ملن شہ نہان

پریشی اسی ملن نوجوان

پیش کسی او کے طلکا یوں
ماز بران کن کہ خوب رہوں

طہران

آنس پادہ اپورت میدہ ۱۰۰

رکن الاسلام مرکب یاران مردی رفع تو قیف معاد

اخاں زراہ شیخان ہر دھن نیز حضرت مشرف دنوں

الله در فرت معرفی شد بعد از مذاکرات خواهی و وعدہ

حضرت اشرف مطہن کردیدہ مریم با بکد بنا نصف هفت

فر دن ایشک لبیز و خول دشوق الد ولہ بکایہ حضرت

حس افشار جوئی و سیاوت طلبی انبائی و ملن ہر گونہ
تباہت بنا بند ناگر خوت بقوت و خودت نا تباہ

سیدل شور و خون سر در فسر ده ماگری و حلا

پرورد بعییدہ این بندہ بقیرین و سلہ اینکار ہجانا

ما سیسیں بدر رہ نظامی و تدریس اشعار نظریت اینا

عینیم ابو القاسم فردوسی است در مدارس کے شاکرہ

را بر شہامت رثا و مخا خار مار بخی بیان خود مانوس

و آشنا کند مردان محترم مدارس ارجو سیدلہ آن

جریدہ شریفہ بین نکتہ متوجه دہشتہ و امید و ارم

جھڑ رفت اپنیت بان گریتہ و تدریس تباہت

ناہنماہہ و جنود پر کرام خود فرار بدہندہ

بکر ایرانی

آقا میر حشایر دست بیر خوانین محترم کہ

مخدیں میت اتحادہ سلام ہتند بکسا اور ود فرمودہ

صیحانہ مقدم گرائی ایشان بہریک گفتہ موھبت

ایشان را بزمی خداوت دین و دو دلت از خدا

سلط داریم تحریظ

جريدة شرقیہ آنکاہی را لہ بیاز کی امشہز مطبوعات

خراسان بابیانی ضمیح برائی آنکاہی ہو طہان طالع

گفتہ بہریک میلوںم

اعلان

ملک خود کرم ف صاحب دیلم از مدحہ دلہن

و افعہ در فزان روستہ از برائی معالجہ دھشم امر

بلدی ہمہ روزہ از تبلیغہ ماذہ الی فہر و تہ بزر دنیا نہ

الی غرب برائی پر ایرانی فضایا میت طالین و بردی گفتہ امیل

ا یورن کا لو سیان کر مطلب ایشان ہت بجوع نکتہ فرا با

جای اول
دیر - غلام
ملک آفتابی
باشد یعنی از
جنگل

برادر چاپر، بیو
ملک هرمه مفه
این روز

قدا
گفتش که اگر فدا
شمردیم بدینجی
کوچکی، فروخت
مرا عات نموده
نمایه جمع

اندرز پند
ال تعالی کنیم دیگر
کرد و هم اکنون
مشی کنیم روم
اسلامیت را پاها
جلو چریبا

متقابل سید
کرد کار را از را
واباب را
در از امرار و
غمخواری کرد

محالس ترجیم شیراز - گران

حضرت ملا افراد نزما و حضرت سید انصار حضرت پرشیا زاده روز
بجهت انجام ملکی غرب مجالس ترجیم خواهی نموده و در آن مررت
و شنید که بازار مازنگان اینجا کان کلیسی خوبیند باهای احتما
بجا آورده با خصوصی صاحب مخصوصان انجلیسی هندی غلت
از شب پله که نشسته مجالس خدم کردید.

کارگران اداره جنگل بیانند کان آندر حومه لامبوط (عده)
(کوک براز) (ولمن) و سایر مسلمانان اینجا نیز ملکیت ملکیت
است تقریباً خدم کردید
سرعت ده قائم مقام الملک بسا بر دستان پلیس استغوا
چاپ نموده و خانست کرد ده است بعد از همچ قسم جنگل
از قرار صدی ۵۷ بخوبی این اسهام فتح بیرونی
بعد از این جاید هر کدام زیارت بر خصوص جنگلیها مصالحات آتش
بنویسید پس تخفیف داده بیود.

انواع سیعی از جاید ازین اسهام بی بهره شدند

تلویق

چون جریده و مدن حضرت شرق سپاه لار عظم برای یکشنه فدا
(شهریه تباریین) ملک شخصی دلخواهی داشت و مدن حضرت ابریشم
و حکام باری خیر بسیار غفارخان سالار مخصوص از نموده و در پی
آنکه تغلک و فکن ملک است خوبی را یاد که برگاه طبعی
پیدا کرد سه دارسلک کرد ده تمام روغانه را ببارده نمایند
آخا مارنی بایرین زرسد.

اینسته بمحیط سالار بندگی را چنین میدانند مزمی نزد دار است
و خشت - جنگل ام تو شنید که مبادا از ربان جرای
چون از نمرود، و خود سر، و غیر طبع نسبت این نباشد
پسندید و ازین راه حق لبره ای انجلیس را او نگهداشت
جنگل را با عصای تکفیر و کفر و نمذقه هدف نمایند.

و الاعین الدله در درجه فوق العاده کوک نشستگر و
چون دم المصالحه ادانه بود مجدداً در فه آشنازی داشت
بدینجی از تهار ایوان داد

کاغذ حمر مده کوک حمر سرقی کرد
موجب کیک پاکت خصوصی از طرف میر کوک بتوظیف خان
حضرت قدس شانع اسلامه در خواست معاذ شد

جو سی سلط عتماد حرم خواجه حضرت افسوس طلاق ایک جک
بانگش نیز کرد کاغذ بندی بازده توکان بسیاره توکان باز شد
مقرر بوراز کمر فتن نول

دیر و مدن بعد از چندین ملاقات ایشانه زاده پیرالدود دید
توکان چه و در تبه اصد نمود چون حضرت الام حکومت خراسان
منصور شدند محل برید اقبال ایشانه زاده فرموده ملاقات زک و
انهای تفریم نماید که مبادا بدینجی ایود من گشته شود.

درست فعالی برگشت
میرزاجهی خان تحقیل دار و مدن قبل از طلوع آغاز بی میها
و جی همترل آقایی مثبت الدلورفت دست فعالی گشت

جزی و طن

دیر و مدن فردیگیل دارد (جزی و طن پستان) که ایمان و مدن
ترقی نایند لطفانه و مرام ملیخه دلخی طبع ولی فشرنده اداره
و مدن از عمارتی هوقانی حضرت سپاه لار عظم بین جهت
نموده بکوچه حاج باقر اقام رزبت گرفت که در آمد و شده مدن
پستان کی بی میزراست خوبی بی نیزد.

وزیر و اطلب

آقای این اند و برای رفقی و مدن داده لذت زده همچ
محمد تقی حاج محمد حسین راز را پیدا که بخوبی تکلیل مینهند کنون
جد و همچه موقی شدند در اوزه قزوین همترل طبع میر حسین
حالاً مخصوص داده و داده طبیع حاج صدرالملکین
سیانیز برای دی هم بجا باید داده است.